

120 de ani de conflict între Hristos și biserica Sa

Vineri, 1 mai 2009 – Gili Cârstea

Page | 1

Omul a primit revista cu scepticismul caracteristic familiei noastre, a studiat coperta, a observat subtitlul, apoi s-a întors hotărât și a returnat-o de unde o primise, cu declarația categorică: „Niciodată nu a fost conflict între Hristos și biserica Sa.” Apoi a plecat furios.

Acest scenariu s-a repetat aproape peste tot pe unde a fost oferită revista „Sfântul Locaș va fi curățit.” Cum să fie Hristos în conflict cu propriul Său popor? Li se pare o declarație cu totul deplasată și nici nu vor să audă că ar fi posibil să se întâmple chiar cu biserica timpului nostru.

Așa se întâmplă când nu ne cunoaștem istoria, și cultivăm idei triumfaliste despre scopul și menirea noastră, ca popor. Ne vine greu să credem că pocăința la care ne cheamă Martorul credincios este de natură colectivă. Oamenii sunt șocați să audă acum, după atâția ani de credință, că există un conflict deschis între Hristos și biserica Sa, și că acest conflict ar fi cauza pentru îndelunga amânare a revenirii lui Hristos. Da, au constatat și ei că ploaia nu vine deși biserica globală s-a rugat cu o singură voce pentru trimiterea ei, dar nu pot concepe că refuzul cerului ar putea fi motivat de un eveniment atât de grav din istoria noastră recentă. N-au auzit și n-au citit niciodată despre așa ceva. Cum este posibil să fie adevărat?

Cu excepții rarissime, poporul lui Dumnezeu a fost permanent în conflict cu Hristos. Atâta timp cât marea controversă nu se încheie cu o rezoluție în favoarea lui Dumnezeu, conflictul dintre Hristos și biserica Sa va continua.

Inima acestui conflict este legământul cel veșnic, scopul lui Dumnezeu, taina lui Hristos. În momentul în care Adam a renunțat la părtășia de natură divină, și a pierdut haina de nuntă, omenirea a intrat în conflict deschis cu guvernarea divină. Ce se întâmplă aici de 6000 de ani este un efort de a ridica o guvernare opusă lui Dumnezeu, cu scopul declarat – și confirmat la cruce – de a-L ucide pe Dumnezeu.

Cu mare dificultate a găsit Dumnezeu oameni care să înțeleagă acest conflict și să fie dispuși să vorbească. S-a bucurat de prietenia lui Avraam, și a promis prietenului Său că urmașii lui vor fi poporul prin care El va aduce lumină în bezna spirituală a lumii.

În loc de așa ceva, urmașii lui Avraam au ales să fie „ca neamurile,” refuzând onoarea de a fi martori ai lui Dumnezeu în marele conflict universal. Așa au intrat în conflict cu Dumnezeul și Creatorul lor, și au obținut un armistițiu nesperat cu stăpânitorii acestei lumi.

Cea mai bună tehnică a lui Baal de a împiedica acest popor să-și împlinească destinul a fost să joace rolul principal în piesa de mare succes numită mereu „evlavie fără putere.” Așa s-a așezat „pe tronul lui

Dumnezeu, dându-se drept Dumnezeu,” iar poporul ales nu a prins mișcarea. Au fost mereu convinși că se închină marelui Eu Sunt, deși domnul (ba'al) lor a fost mai mereu adevăratul stăpânitor al acestei lumi, Baal.

Chiar de la ieșirea din Egipt a existat un conflict deschis între Dumnezeu și poporul Său, uneori dus până la extrem, adică uciderea lui Moise și întoarcerea în Egipt. Capitolul 20 din Ezechiel este o descriere detaliată a acestei dramatice epopei. Ascultați câteva fragmente:

„În ziua când am ales pe Israel, Mi-am ridicat mâna spre sămânța casei lui Iacov, și M-am arătat lor în țara Egiptului; Mi-am ridicat mâna spre ei, și am zis: „Eu sunt Domnul, Dumnezeul vostru!”... Lepădați fiecare urâciunile care vă atrag privirile, și nu vă spurcați cu idolii Egiptului! Eu Sunt Domnul, Dumnezeul vostru!” Dar ei *s-au răzvrătit împotriva Mea*, și n-au vrut să Mă asculte. Niciunul n-a lepădat urâciunile care îi atrăgeau privirile, și n-au părăsit idolii Egiptului...

„Și i-am scos astfel din țara Egiptului, și i-am dus în pustie. Le-am dat legile Mele și le-am făcut cunoscut poruncile Mele pe care trebuie să le împlinească omul, ca să trăiască prin ele. Le-am dat și Sabatele Mele, să fie ca un semn între Mine și ei, ca să știe că Eu sunt Domnul, care-i sfințesc. Dar casa lui *Israel s-a răzvrătit împotriva Mea* în pustie. N-au urmat legile Mele, ci au lepădat poruncile Mele pe care trebuie să le împlinească omul, ca să trăiască prin ele, și Mi-au pângărit peste măsură de mult Sabatele Mele...

„Atunci am zis fiilor lor în pustie: „Nu vă luați după rânduilele părinților voștri, nu țineți obiceiurile lor, și nu vă spurcați cu idolii lor!... Dar *fiii s-au răzvrătit și ei împotriva Mea*. N-au umblat după rânduilele Mele, n-au păzit și n-au împlinit poruncile Mele pe care trebuie să le împlinească omul, ca să trăiască prin ele, și au pângărit Sabatele Mele...

[2 mai 2009]

„Când i-am dus în țara pe care jurasem că le-o voi da, ei și-au aruncat ochii spre orice deal înalt și spre orice copac stufos, acolo și-au adus jertfele, acolo și-au adus darurile de mâncare cu care Mă mâniau, acolo și-au ars mirezmele de un miros plăcut, și acolo și-au turnat jertfele de băutură.”

Această situație a fost corect descrisă de Moise, cu mult timp înainte. Vorbind fraților lui, el spunea: „Căci eu îți cunosc duhul tău de răzvrătire și încăpățănarea ta cea mare. Dacă *vă răzvrățiți voi împotriva Domnului* cât trăiesc eu încă în mijlocul vostru, cu cât mai *răzvrățiți veți fi* după moartea mea!” (Deut 31:27).

Isaia nu se teme nici el să descrie starea de conflict dintre Dumnezeu și poporul Său: „Am hrănit și am crescut niște copii, dar *ei s-au răsculat împotriva Mea*. Boul își cunoaște stăpânul, și măgarul cunoaște ieslea stăpânului său: dar Israel nu Mă cunoaște, poporul Meu nu ia aminte la Mine.” (Isa 1:2-3).

Ieremia este de o asprime fără seamăn în prezentarea acestei situații tragice. El spune că poporul lui Dumnezeu a ales pe Baal, pe care l-au întronat în Templul Domnului. Întreaga clasă conducătoare era în conflict deschis cu Dumnezeu, și nu știau:

„Așa vorbește Domnul: „Ce nelegiuire au găsit părinții voștri în Mine, de s-au depărtat de Mine, și au mers după nimicuri și au ajuns ei înșiși de nimic?... Preoții n-au întrebat: „Unde este Domnul?” Păzitorii Legii nu M-au cunoscut, păstorii sufletești Mi-au fost necredincioși, proorocii au proorocit prin Baal, și au alergat după cei ce nu sunt de niciun ajutor.”

Și urmează decizia înfricoșată:

„De aceea, Mă voi mai certa cu voi, zice Domnul, și Mă voi certa cu copiii copiilor voștri” (Ier 2:5-9).

Aceasta este definiția perfectă pentru o stare de conflict între Hristos și biserica Sa, pe care frații noștri o contestă, și astfel nu pot înțelege la ce fel de pocăință ne cheamă Martorul credincios.

Noi avem și prețuim astăzi cărțile Noului Testament, mărturii produse de cel mai amețitor conflict care a existat vreodată între Hristos și biserica Sa. Ele descriu în amănunt lupta de gherilă dusă de poporul ales împotriva lui Hristos, al cărei rezultat imediat a fost răstignirea.

De atunci, lupta continuă în fiecare generație și a ajuns la noi, biserica Laodicea. Care este situația? Am făcut pace cu Hristos? S-a semnat armistițiul? A încetat rebeliunea? S-a terminat cearta lui Dumnezeu cu „copiii copiilor tăi”?

Mărturia inspirată spune că acest conflict milenar nu s-a încheiat. În 1888, când Mirele Se pregătea să vină la Nunta aceea descrisă în Apocalipsa 19, Duhul lui Dumnezeu a fost batjocorit, iar Hristos a fost răstignit din nou în persoana mesagerilor Lui. Administratorii viei au bătut din nou pe trimișii împăratului. Invitația a fost aruncată la coșul de gunoi, iar poștașii au fost batjocoriți și omorâți.

De atunci, fiecare generație a continuat starea de conflict, și ne trezim acum cu o biserică numeroasă și prosperă – după standardele acestei lumi – dar în care Hristos nu poate intra. Stă la ușă și bate, iar noi ne vedem de ceremonii, tradiții, strategii, doctorate, toate în numele unui Dumnezeu pe care Îl ținem la ușă de 120 de ani. Structura și doctrina noastră nu pot rezista în actuala formă decât cu un Hristos dincolo de ușă, adică afară. De câte ori reușește să strecoare în casa noastră denominațională o mică rază de lumină, un vacarm de nedescris se produce: „Afară! Afară! ”

Afară stă Hristos, nicio problemă. Bate doar cu sfială și teamă la ușă, deoarece știe bine ce Îl așteaptă dacă îndrăznește să intre nepoftit. De când S-a născut pe acest pământ a pățimit mereu „dincolo de poartă” (Evr 13:12), ceea ce continuă să se întâmple și acum. Doar pe trotuarul din fața comunităților noastre Se simte în siguranță. Și uneori nici acolo, așa cum se întâmplă în marile noastre comunități din diaspora chiar în aceste zile.

Câtă vreme pătimește dincolo de poarta noastră denominațională, Hristos se află în conflict cu biserica Sa, și doar orbirea laodiceană ne poate face să credem că nu ducem lipsă de nimic în credința sau practica noastră religioasă.

Cumplită infatuare!